

DE WALRUS

Eerder verschenen van dezelfde auteur

Eva

Bregje Bleeker

De Walrus

the house of books

© Bregje Bleeker, 2007

Een uitgave van The House of Books, Amsterdam 2017

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes & Bisseling
Literair Agentschap te Amsterdam

Omslagontwerp: Roald Triebels, Amsterdam

Foto auteur: © Lona Aalders

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 5238 2

ISBN 978 90 443 5220 7 (e-book)

NUR 301

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

www.bregje.nl

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor de Walrus

Een dansje voor een drankje

Ik wil met de Cubaan beginnen. Hij was niet de enige, maar hij sprak het meest tot mijn verbeelding en daarom vertel ik het liefst over hem. Ik kwam hem tegen in de businessclass lounge op het vliegveld van Miami. Een kleine man, met een gouden ketting met een kruisje eraan om zijn nek, een gouden zegelring en een parmantige manier van lopen. Geheel in het zwart gekleed.

Zijn loopje was zoals ik me het loopje van Willy Wonka voorstel: elegant en kordaat. Beheerste, maar vrolijke passen van kleine voeten in keurige gepoetste schoenen. In zijn rechterhand geen Wonka-wandelstok, maar een chique aktekoffer.

Hij glimlachte, maakte zelfs een miniem buiginkje, keek met chocoladebruine ogen over de rand van zijn zonnebril en vroeg of hij iets te drinken voor me kon halen.

‘Ze zijn best duur hier, die drankjes,’ zei hij er lachend bij.

Dat was een jaar na de Walrus. Ik hoorde niet thuis in de lounge; ik was er min of meer gedachteloos binnengewandeld, verleid door een serie borden met vrolijk proostende glazen. Er was een meneer naar mij toe gekomen die me had gevraagd of ik bij het inchecken een roze kaart had gekregen. Maar nadat ik ontkennend had geantwoord, rommelde hij alleen wat rond mij en de borreltafel, maakte een nette stapel van de halfgelezen tijdschriften en verdween uit het zicht.

De Cubaan lachte me vriendelijk toe, een mond vol fonkelend witte tanden.

Ik vertelde hem hoe ik in de lounge terecht was gekomen en hij herhaalde zijn eerdere vraag: ‘Wat kan ik te drinken halen voor de jongedame?’, maar voegde er nu aan toe: ‘Die hier per ongeluk binnenliep. O, en mijn naam is Jacinto Rodriques, dé Jacinto Rodriques.’

‘Bibi,’ zei ik en dat ik wilde weten wat dé Jacinto Rodriques te drinken nam.

Hij zou wodka met cranberrysap bestellen, of met Fanta als er geen cranberrysap was. Ik wilde hetzelfde. Ik had toen al veel soorten drankjes gedronken, maar vreemd genoeg nog nooit wodka met cranberrysap of Fanta. Ik vroeg hem ook op welke vlucht hij wachtte. We vlogen beiden met de laatste vlucht, de rechtstreekse vlucht naar Amsterdam, die pas over twee uur zou vertrekken.

Voordat hij naar de bar liep zette hij zijn aktetoffert voorzichtig tegen de fauteuil naast mij. Ik keek weer naar zijn loopje, zo sierlijk, het was geen lopen maar dansen. Hij danste een pad tussen de stoelen en tafels in de bijna lege lounge.

Die eerste ontmoeting met Jacinto, de Cubaan, is nu twee jaar geleden. Ik was al vierentwintig.

Ze hadden cranberrysap. Jacinto gaf een glas aan mij, het andere hief hij. ‘Op Bibi, en mogen al haar dromen vervuld worden.’ Ik glimlachte, misschien wat gelaten, maar dat zag hij niet. Hij nam een forse slok, zette zijn glas neer en direct erna pakte hij de aktetoffert en plaatste die naast zijn drankje op de borreltafel. Hij deed zijn zonnebril af, boog zich iets naar mij toe, legde een hand op mijn arm en terwijl hij me diep in mijn ogen keek lispelde hij op een zachte, samenzweerderige toon: ‘Ik heb iets voor je.’

Hij klikte de koffert open en haalde er een foto uit. Het was een foto van een man op een paard, om preciezer te zijn, van een

jockey op een racepaard, gemaakt tijdens een wedstrijd. Een wat wazige en grote foto, ongeveer een half A4'tje, afgedrukt met een printer. Het gezicht van de jockey was niet duidelijk zichtbaar want hij was van opzij genomen.

Weer keek hij mij diep in de ogen, liet even een stilte vallen en zei daarna: 'Dit ben ik. Ik ben de jockey.'

Ik glimlachte nog eens.

'Ik heb de Derby gewonnen.' De foto nog steeds in zijn handen. 'Niet met dit paard, maar ik heb de Derby gewonnen.'

Het leek me niet onmogelijk dat hij een jockey was geweest. Hij was maar een klein mannetje, een stukje kleiner dan ik. Niet echt mager, maar ook zeker niet gezet zoals veel mannen van zijn leeftijd. Nu ik terugdenk aan zijn manier van lopen verbeeld ik me dat ik, los van het zwierige, ook een heel klein beetje O-benen had gezien.

'Twee keer zelfs, twee keer was ik kampioen.' Bijna arrogant keek hij, triomfantelijk en bereid om mogelijke bedenkingen direct tegen te spreken. Maar ik wilde hem niet tegenspreken of bedenkingen hebben, ik wilde juist afleiding.

Hij was geboren in de sloppenwijken van New York, maar, vermeldde Jacinto nadrukkelijk, van afkomst was hij Cubaans. Hij kwam uit een groot gezin en geld voor studies was er niet. Dus had hij alleen lagere school gedaan, dat was daar heel normaal. Vanaf zijn negende had hij gewerkt, drie baantjes tegelijk. Hij boende wc's in een hotel, waste borden in een restaurant en veegde de gangen bij een renstal aan. Door het vegen van die gangen was hij jockey geworden en toen hij negentien was stond hij al op het podium voor de grootste prijs.

'Ik ben Jacinto Rodrigues, ik kom uit Cuba en ik heb de Derby gewonnen,' herhaalde hij, de woorden een voor een benadrukkend. Het jaar daarna had hij nogmaals iedereen verslagen. En

dat niet alleen, hij had zich in diezelfde tijd ook bekwaamd in karate. Hij glom genoeglijk terwijl hij daarover vertelde. In een bepaalde tak van die sport, de naam die hij er aan gaf weet ik niet meer, had hij de zwarte band en drie 'dans' gehaald. Dat was heel veel, want de meester die deze tak van karate had uitgevonden, had de zwarte band en vijf dans. En deze meester was erg van hem onder de indruk.

Jacinto keek me nu wat vragend aan, zijn handen met gespreide vingers op zijn knieën, zijn hoofd een beetje schuin. Stellig, maar ook een tikkeltje ondeugend.

'Vast omdat je zo goed was in karate. Je had toch de zwarte band en drie dans?'

Heel beslist schudde hij met zijn hoofd. Nee, het was omdat hij het had gewaagd om af te wijken van de stijl van de meester. Hij vond namelijk dat hij het zelf veel beter kon. Hij sprong op, schoof twee fauteuils opzij en liet me het verschil zien tussen de stijl van de meester en de zijne.

Hij sprong rond de stoelen en viel ze aan.

Eerst beheerst, bijna bedaard. De stijl van de meester.

Toen in zijn eigen stijl. Vloeiende ritmische bewegingen van zijn handen en voeten. Afwisselend korte en lange gebaren. De stoelen leken te schrikken. Hij danste met ze en imponeerde ze.

Achteraf denk ik dat ik me vanaf dat moment al wat inbeelde.

Zo snel als hij was opgesprongen zat Jacinto weer naast me. Heel even voelde ik de streling van zijn hand over mijn arm en weer keek hij zo samenzweerderig.

'De meester vroeg me om naar Japan te komen.'

'En, ben je gegaan?' Ik merkte dat ik een beetje trots op hem begon te worden.

Hij knikte. Natuurlijk was hij naar Japan gegaan. Het was voor hem de eerste keer buiten Amerika en hij werd meteen ziek van

het eten. Rijst in plaats van hamburgers, daar was zijn maag niet aan gewend. Ook had hij veel last van het tijdsverschil en kon de eerste nachten niet slapen. Toch had hij gestreden tegen de beste karateka's van Japan. Elk gevecht won hij. Tot het duel met de meester.

Hij liet een stilte vallen en sprong weer op uit de stoel. Zijn colbert gleed soepel van zijn schoulers, hij vouwde het netjes op en legde het op de rand van de borreltafel. Een klein hoofdknikje en het gevecht begon. De meester was een leren fauteuil en Jacinto was de jonge Jacinto.

Weer maakte hij sierlijke gebaren met zijn handen, ritmische stoten met benen en voeten. Hij viel de stoel van opzij en van voren aan, maar deze leek niet onder de indruk. Jacinto danste en danste eromheen, haalde af en toe uit met een schijnaanval en benaderde hem nu ook van achteren. Het duurde zeker een minuut of vijf tot het erop begon te lijken dat de stoel zich, net als in de vorige demonstratie, geïntimideerd voelde. Jacinto scheen zeker van zijn overwinning.

Ik pakte mijn glas van tafel en nam een slokje. Toen ik een fractie later naar hem keek lag Jacinto op de grond. Hij krabbelde snel overeind, boog even naar de winnaar en kwam naast me zitten om zijn verhaal af te maken. Wat er net gebeurde, zei hij wat verontschuldigend, was hem ook overkomen toen hij in Japan de meester bezocht en hem tot een gevecht had uitgedaagd. In het duel was hij overmoedig geworden, hij had zich zeker gevoeld van de overwinning. De meester had dat gezien en precies op het moment dat Jacinto's aandacht wat minder was had hij de beslissende slag uitgevoerd.

Jacinto kon zich alleen nog herinneren dat hij buiten de ring wakker werd, een arts over hem heen gebogen. Hij was anderhalf uur bewusteloos geweest en de meester was onverslagen.

Hij keek me doordringend aan.

‘Het is een belangrijke levensles, verlies nooit je concentratie. Ze slaan altijd toe op het moment dat je even niet oplet, onthoud dat.’

Ik knikte alleen. Na een paar ferme slokken vertelde hij verder. Nu niet over zijn jeugd, maar over Freddy Heineken. Wanneer hij in Nederland was ging hij altijd met hem lunchen. Hij vertelde het alsof dat heel vanzelfsprekend was. Ze gingen dan naar het American Hotel en bestelden een uitsmijter. Jacinto zei ‘aussmeiser’ en legde uit dat het een soort gebakken ei was en tegelijkertijd een portier. Dat vond hij zo leuk aan de Nederlandse taal, dat daar hetzelfde woord voor gebruikt werd. Freddy moest ook altijd weer lachen als hij dat zei.

Hoe kende hij Heineken? Zou hij voor hem hebben gewerkt? vroeg ik me af.

‘Wat ga je eigenlijk doen in Nederland?’

‘Zaken,’ zei Jacinto, opeens kortaf en zonder verdere uitleg.

‘Zaken,’ herhaalde ik zachtjes. Hij had het precies zo gezegd als de Walrus dat altijd deed. Zelf was ik er in die tijd net mee gestopt. Daarom verbaast het me nog steeds dat de zaken van Jacinto toen pas echt tot me doordrongen.

Voor zich uit starend herhaalde Jacinto nog een keer ‘aussmeiser.’ En wat geïrriteerd mompelde hij: ‘Ze hebben me niet gebeld voor de begrafenis, de familie, ik hoorde het pas een maand later. Wacht even.’ Hij rommelde in zijn aktekoffer en haalde er een klein zwart boekje uit. Een adresboekje waarin in een keurig handschrift namen en telefoonnummers waren geschreven. Bij de ‘h’ stond Heineken. Drie nummers, waarvan er één was door-gestreept. Heel even hield hij het in mijn blikveld, toen sloeg hij het dicht en legde het terug in de koffer. Secuur koos hij één borrelnoot uit het bakje dat voor ons stond, maar nog vóór hij die in zijn mond stak zei hij: ‘Families, ze geven niet om je, ze zitten alleen maar achter je geld aan.’ En nadat hij de noot had opgepeu-

zeld, verduidelijkte hij: vrienden van hem hadden soms wel vier vrouwen gehad, die deden dan braaf het huishouden, gingen elke dag naar de fitness en zagen er goed uit. Het bleef een hoop geld kosten. Ik knikte, want die kende ik ook wel, de mannen die geld genoeg hebben om een vrouw te onderhouden die haar dagen slijt in de sportschool, maar tegelijkertijd per se geen vreemde mensen in huis willen hebben. Ze kunnen ook geen werkster inhuren. Ze zou zich maar afvragen hoe het kan dat ze elke week drie keer naar de glasbak moet lopen vanwege de lege champagneflessen. Ze zal een keer de ijskast willen schoonmaken en in het vriesvak worden geconfronteerd met bevroren geld. Daarom hadden die mannen liever dat hun vrouw zelf het huishouden deed.

In de twee uur die we doorbrachten in de lounge haalde Jacinto vier keer nieuwe wodka's voor ons. Toen hij voor de derde keer vroeg of ik nog wat wilde drinken en ik hem bevestigend toelachte, stond hij niet op om de drankjes te gaan halen, maar bleef zitten en zei gemaakt verontwaardigd dat ik nu ook wel eens naar de bar kon lopen om wat te bestellen.

Uit gewoonte of projectie corrigeerde ik hem. Ik vertelde dat als hij een échte man was, een heer, dat hij dan op moest staan en naar de bar lopen om de drankjes te gaan halen. Hij had het immers ook aangeboden.

Met een hoog stemmetje en mijn intonatie herhaalde hij mijn woorden: 'If you are a real gentleman, you just stand up now and get me my drink.'

Meer dan 'yep' antwoordde ik niet.

Nu even volhouden dacht ik, bleef koppig zitten en keek de andere kant op.

Hij grinnikte, mompelde 'fair enough' en 'you're a funny lady'.

Met in elke hand een vol glas danste hij even later terug van de bar naar onze tafel, waar hij weer een klein buiginkje maakte

en een glas voor mij neerzette, naast de foto van de jockey op het paard. Uit zijn koffer pakte hij een vulpen en schreef daarmee met zwierige letters in de linkerbovenhoek: 'May all your dreams come true.'

Mijn naam schreef hij erboven, maar niet goed gespeld. 'For Beebee', zag ik.

Hij tekende met 'from Jacinto Rodriques'. Jacinto en Rodriques aan elkaar en met grote lussen aan de 'J' en de 'R'. Kritisch bekeek hij het resultaat, blies de letters voorzichtig droog, draaide zich naar mij toe en gaf me de foto.

Deze was half in mijn handen en half in de zijne toen hij zei: 'Als ik ooit bij je thuiskom en hij hangt niet aan de muur, dan krijg ik tien dollar van je.' Ik wilde geen 'ja' zeggen, maar de foto zomaar teruggeven zou onbeleefd zijn. Dus wierp ik tegen dat hij wel heel veel van mij verwachtte: dat ik hem nog eens zou zien, dat hij dan bij mij thuis zou komen én dat zijn foto dan aan de muur zou hangen. En dat ik dat risico graag wilde afkopen. Ik pakte een briefje van honderd euro uit mijn portemonnee en gaf hem dat. Nu kon hij tien keer bij me op bezoek komen zonder dat ik hem iets verschuldigd was. Hij nam het lachend aan.

Het was toen bijna tijd om naar ons vliegtuig te gaan. Ik wilde eerst nog even naar de wc. 'Haast je niet,' zei Jacinto, 'neem rustig de tijd, ze wachten wel op ons.'

Ik had twee tassen bij me. Een handtas en een plastic tas met een boek, een trui, een t-shirt en wat losse spullen. De handtas hield ik bij me. De plastic tas liet ik staan, wel frummelde ik hem aan de bovenkant in elkaar. Terug in de lounge keek ik onopvallend of de frummel er nog hetzelfde uitzag. Daarna deed ik alsof ik iets zocht in die tas. En terwijl we naar het vliegtuig liepen woelde ik er toch nog even met mijn handen doorheen.

Onderweg probeerde Jacinto de honderd euro weer in mijn handen te duwen.

‘Ik kan geen geld aannemen van een jongedame. Ik ben Jacinto Rodriques, ik heb de Derby gewonnen.’

Omdat ik bleef weigeren scheurde hij het briefje doormidden.

Toen hadden we allebei een half briefje van honderd euro.

It's getting hot in here

Een paar weken daarna ben ik Jacinto op gaan zoeken in het Krasnapolsky Hotel.

Mijn fiets zette ik tegen een lantaarnpaal op de Dam. En hoewel we in de lobby hadden afgesproken twijfelde ik er geen moment aan dat hij in de bar op mij zou wachten. Veel van zijn werk is wachten en wachten doe je in bars.

Druk bellend zat hij daar, aan zo'n laag tafeltje bij het raam, met zijn ellebogen leunend op de randen van de stoel.

Hij gebaarde dat ik tegenover hem kon gaan zitten. Net als vorige keer was hij geheel in het zwart gekleed, ditmaal met meer oog voor details: glanzend gouden manchetknopen en een diamanten dasspeld. Weer dronk hij wodka met cranberrysap.

Ik luisterde naar zijn telefoongesprek, hij was vliegtickets aan het bestellen voor een neefje. Hij maakte de persoon aan de andere kant van de lijn keer op keer duidelijk dat hij het ticket wel ging betalen. Verzuchtte ook keer op keer dat het altijd zo ging, hij moest altijd alles betalen, voor iedereen.

Ik weet nog dat ik me ondertussen afvroeg wat ik daar eigenlijk deed. Nu denk ik dat het uit heimwee naar de Walrus was. Maar dat is achteraf. Nu zie ik ook wel dat ik lang niet wilde weten dat die tijd voorbij was.

Eerst dronken Jacinto en ik in de bar twee wodka's met cranberrysap, daarna liepen we naar zijn appartement, in het achterste

gedeelte van het Krasnapolsky. Hij verbleef op de bovenste verdieping en zijn beste vriend Soni woonde in het appartement daaronder. De verdieping van Jacinto bestond uit een woonkamer, een overloop met daarin een klein keukentje, een badkamer en een grote slaapkamer. Het keukentje gebruikte hij alleen om sandwiches te smeren en om het vuile servies van de roomservice in te zetten. Er stond een ijskast, vol met literflessen Absolut-wodka en blikjes Fanta. Cranberrysap was in Nederland lastig te vinden, klaagde hij. In een glas vol ijsblokjes schonk hij zoveel mogelijk wodka, vervolgens maakte hij een blikje Fanta open en goot er een klein scheutje bij. De rest van de frisdrank spoelde hij door de gootsteen. De Fanta was alleen voor het smaakje en omdat hij dan minder last kreeg van zijn keel. Ijs bestelde hij bij de roomservice. Hij vertelde dat ze hem de eerste keer een imponerend grote champagnekoeler op een damasten servet hadden gebracht, met op de bodem van de koeler een paar eenzame klontjes. Voor hem net genoeg voor één glas wodka met Fanta. Met omstandige gebaren legde hij uit hoeveel moeite het hem had gekost om de jongens van de roomservice zover te krijgen dat ze een koeler vol met ijs brachten. Ik denk dat dit kwam omdat ze zich de hoeveelheid wodka met Fanta die hij dronk niet konden voorstellen, maar vond het opmerkelijk want hij gaf heel bewust fooien en meestal is dat genoeg om alles wat voorstelbaarder te laten zijn.

Met een koeler vol ijsklontjes en de voor mij bestelde fles rode wijn kwam hij naast me op de bank zitten. Ik had mijn schoenen uitgedaan en zat met mijn benen opgetrokken onder mijn jurk in de ene hoek, hij in de andere, maar omdat het niet zo'n grote bank was zaten we bijna tegen elkaar aan. Hij schonk een glas wijn voor me in en praatte over van alles. Amsterdam vond hij maar een smerige stad, het regende te vaak, je kon de mensen niet vertrouwen en moest altijd op je hoede zijn. Hij werd daar somber van. Op een gegeven moment deed hij een klein dansje op de muziek

van MTV en zong zachtjes mee 'It's getting hot in here, oh, oh'.

Nadat het liedje was afgelopen boog hij zich voorover en schoof mijn schoenen aan zijn voeten, bruine zomersandalen met hoge hakken. Omdat hij zulke kleine voeten had pasten ze hem precies. Hij pakte de fles wijn, zijn glas wodka met een beetje Fanta en mijn halfllege wijnglas en zette alles naast de koeler op het dienblad.

Op mijn hakken trippelde hij met het blad in zijn handen naar de slaapkamer. Ik liep op blote voeten achter hem aan.

Ik ging naast hem op het bed zitten en we keken naar een video van Dean Martin, maar ik verstond er niet zoveel van. Toen naar een videoband van een zwarte komiek, die wat zijn gezicht betrof wel een beetje op een jonge Jacinto leek. Om zijn nek droeg hij een ketting met een groot gouden kruis eraan en Jacinto vertelde dat hij hem dat kruis gegeven had. Daarna zei hij een tijd heel weinig, hij keek naar de tv en lachte hard om de grappen. De meeste verstond ik niet goed; de airconditioning en ventilators moesten van hem allebei aan staan en dat maakte verschrikkelijk veel lawaai.

Af en toe haalde ik mijn neus op en één keer veegde ik een traan weg. Regelmatig schonk ik mezelf wat wijn in. De eerste keer dat ik dat deed pakte Jacinto de fles uit mijn handen en vulde mijn glas, maar de keren daarna vond hij het wel goed zo.

Uiteindelijk maakte de komiek een laatste buiging, de aftiteling kwam in beeld en Jacinto pakte mijn hand vast, net als die keer in de lounge. Deze keer keek hij niet geheimzinnig, maar juist heel ernstig en zei dat hij me iets wilde bekennen. Meteen daarna sprong hij op en begon zenuwachtig rond het bed te lopen. Het was iets waardoor ik hem beter zou leren kennen. 'Niet dat dat geeft, ik ben geen toekomst voor jou.' Hij stak een sigaret aan. Ik schudde wat verdwaasd 'nee' terwijl ik de brandende sigaret van hem aanpakte. Een toekomst met Jacinto, dat wilde ik ook

niet echt. Ik wilde de werkelijkheid gewoon nog wat voor me uit schuiven. Jacinto ijsbeerde door en stak ook voor zichzelf een sigaret aan. Elke keer als hij langs mij liep aaide hij over mijn haar of over mijn benen. Uiteindelijk ging hij rustig naast mij zitten, pakte voorzichtig mijn linkerbeen en streelde zachtjes mijn kuit.

‘Wat ik je wil vertellen heeft te maken met mijn tijd in de gevangenis.’

‘Heb je in de gevangenis gezeten?’ zei ik zo neutraal mogelijk. Daarna vroeg ik hem waarom hij had gezeten, maar lichtgeraakt schudde hij dat weg, ‘een misverstand’.

Wat hij wilde vertellen was dat toen hij net veroordeeld was de negers die daar ook gevangenzaten hem wilden verkrachten, omdat dat heel gebruikelijk is bij iemand die nieuw is. Ze hadden het al een paar keer geprobeerd in de doucheruimte. Daar gingen ze dan in een groepje om hem heen staan.

‘Als je van een afstandje had gekeken en niet op een verhoging stond, had je me niet eens gezien omdat die negers zo groot en breed waren.’

Ik kon me goed voorstellen dat dat bedreigend overkomt, ook als je de zwarte band en drie dans hebt.

Terwijl hij praatte lag zijn hand stil op mijn kuit, zijn blik was naar beneden gericht. Monotoon ging hij verder, dat ze op een ochtend met zijn allen in de grote hal in het midden van de gevangenis stonden. Dat er aan alle kanten van de hal galerijen waren en trappen om op die galerijen te komen. Waarom ze in die hal stonden zei hij er niet bij, misschien moesten ze daar wachten tot ze weer naar hun cellen gebracht zouden worden. Wel vertelde hij dat hij die trappen was opgerend met een mop, zo’n schoonmaakbezem, en dat hij daarmee boven op een van die negers was gesprongen. De mop spleet de adamsappel van die neger. Die lag daar te rochelen en te bloeden. Iedereen schrok en holde weg, zo ver mogelijk van de kermende neger vandaan.

‘Ik wilde die neger niet vermoorden, het was geen opzet.’ Hij keek op en terwijl hij mijn blik zocht verduidelijkte hij nog een keer. ‘Het was een ongeluk met die mop, ik wilde niet elke dag verkracht worden door die negers.’

We gingen weer videobanden bekijken.

Een halfuur of een uur later bonsde Soni op de deur en riep paniekerig: ‘Jacinto, Jacinto, kom alsjeblieft.’ Jacinto sprong op, deed de deur een klein beetje open en praatte op fluisterton door de kier. Ik kon er niet veel van verstaan.

Hij keek even naar mij en daarna hoorde ik hem met Soni naar beneden lopen. Ik bleef achter op het bed. Al zappend realiseerde ik me dat ik het, ondanks de moord op de neger, vertrouwd, bijna huiselijk vond. Ook had ik het gevoel dat er niets zou of kon gebeuren, juist vanwege Jacinto.

Na een tijdje kwam hij nerveus rokend de kamer inlopen: ‘Soni maakt zich zorgen, hij denkt dat ze achter me aan zitten.’ Hij belde zijn moeder in Florida en zijn broer in New York. Grote teugen van de sigaret nemend praatte hij een tijdje met hen in het Spaans. Tegen mij zei hij: ‘Ik geloof niet dat ze achter mij aan zitten. Dan wisten ze het wel in Amerika. Daar weten ze het altijd een week van tevoren.’ Het leek mij ook dat het wel los zou lopen, en ik aaide hem even over zijn hoofd. Hij sprong op. Hij wilde eerst nog douchen, zodat hij lekker zou ruiken.

Ik wilde niet douchen en deed mijn geelgebloemde jurkje uit.

Af en toe hielden we even op met vrijen omdat hij een andere muzikzender op tv wilde opzoeken, dan neuriede hij een stukje met het liedje mee en ik nam een slok wijn.

Na de seks zoende hij een voor een mijn handen en zei dat ik zo mooi en zo lekker was en dat hij God dankbaar was dat Hij zulke mooie vrouwen had geschapen. Hij kuste zijn ringen en gaf

ook een handkus aan het Mariabeeld dat naast de lege condoomverpakking op het nachtkastje stond. Daarna gingen we slapen, met de tv aan, omdat hij beter kon slapen met geluid om zich heen. Ik slaap juist beter zonder geluid en nadat hij in slaap was gevallen zette ik de tv uit.

Later probeerde ik hem nog wel eens te bellen, op verschillende tijden, omdat hij soms overdag sliep en 's nachts aan het werk was, of twee dagen achter elkaar werkte en dan weer twee dagen sliep. Eén keer nam hij op. Hij zei dat hij in het buitenland was geweest, maar wilde door de telefoon uiteraard niet zeggen waar. Hij was 'in the middle of something very important' en verbrak daarom snel de verbinding.

Een paar weken later gaf ik een kaartje voor hem af aan de receptie van het Krasnapolsky, het was een kaartje met een uil erop, dat leek me wel goed.

Daarna dacht ik dat hij misschien dood was, hij was al zesenvieertig.